אע"ג דאיכא דדמיא לה חשיב לה וליחשב

נמי כותש אמר אביי שכן עני אוכל פתו

בלא כתישה רבא אמר הא מני רבי היא

דאמר אבות מלאכות ארבעים חסר אחת

ואי חשיב כותש הויא ליה ארבעים וליפוק

חדא מהגד ולעייל כותש אלא מחוורתא

כדאביי: ת"ר היו לפניו מיני אוכלין בורר

ואוכל בורר ומניח ולא יברור ואם בירר

חייב חמאת מאי קאמר אמר עולא הכי

קאמר בורר ואוכל לבו ביום ובורר ומניח

לבו ביום ולמחר לא יברור ואם בירר חייב

חמאת מתקיף לה רב חסדא וכי מותר

לאפות לבו ביום וכי מותר לבשל לבו

ביום אלא אמר רב חסדא בורר ואוכל

פחות מכשיעור בורר ומניח פחות מכשיעור

וכשיעור לא יברור ואם בירר חייב חמאת

מתקיף לה רב יוסף וכי מותר לאפות פחות

מכשיעור אלא אמר רב יוסף "בורר ואוכל

ביד בורר ומניח ביד בקנון ובתמחוי לא

יברור ואם בירר פטור אבל אסור ובגפה

ובכברה לא יברור ואם בירר חייב חמאת

מתקיף לה רב המנונא מידי קנון ותמחוי

קתני אלא אמר רב המנונא יבורר ואוכל

לאלתר ולבו ביום לא יברור ואם בירר

ירמיה מדיפתי מתני חייב רב אשי מתני

ער.

לם א ב מיי׳ פ״ח מהל׳ שנת הלכה ינ לאוין סה טוש"ע או"ח ים פוש ע מו מים שיט סעיף א: מיי' שם הלכה מגמיי׳ טוש"ע שם סעיף ד: מא ד מיי' שם הלכה יב מוש"ע שם הנכה מוש"ע שם סעיף א פ מב ה מיי שם הלכה טוש"ע שם הככה יג טוש"ע שם סעיף ג: מג ו מיי שם טוש"ע שם :סעיף

מוסף תוספות א. דלקמן בפרקין (עה:). . הרא״ם עוסי הלטים, ב. [1]כל אחת עומדת בפני עצמה דזורה לבירור העפר ובורר ליטול הצרורות ובורר ליטול הצרורות ומרקד ליטול המורסן, וכדפירש"י ז"ל (להלן עה: ד"ה הרי), אי נמי כדפירש"י ז"ל (לעיל בע"א בריש מתני") שזה ברוח וזה ביד וזה בכלי. ריטב"ה. ג. כותש משום. ליקנ״ק, ג. כותש משום. מוס׳ הלח״ש, T. נקט שכן עני. מוס׳ הלח״ש, T. בלא עני. מוס׳ הלח״ש, ה. הלח״ש, כתישה. מוס׳ הלח״ש, 1. ואע״ג דבמשכן עבור כתישה דאין עניות במקום עשירות, מ"מ לא חשיב עשירות, מ"מ לא חשיב אב אלא מה שעני עשיר רגילין לעשות. עוס' הלח"ש. I. א"כ. תוס' הכח״ש. ח. דלא דמי עני הלמ"ם, 11. דלא דמי עני דהכא לעני דהתם. מי הל"ן, 0. אבל לענין כתישה רוב עניים אוכלים בלא כתישה אפי׳ אותם שאינם אוכלים בלא הרקדה. מוס׳ הרא״ם. ואינו כותש מוס הכח"ש. ואינו כותש אלא מי שהוא מפונק ביותר. חי הכ"ן, '. כמוס' הלח"ש מוכל פירושו. 'א. עי מי הלמנ"ן, 'ב. נמי, מוס' הלח"ש, 'ג. והא דקאמר לקמן בורר אוכל מתוך פסולת [היינו]. רעכ"ל. י זכן בוון הוכל מוזרך פסולת [היינו]. ליטכ"ל. "T. [אבל] גירסת רש"י ז"ל היו לפניו מיני ז״ל היו לפניו מיני אוכלין, ולא גריס שני י. מיני אוכלין, דהכא בבורר אוכל מתוך פסולת הוא מוכל מוזון פסולוו הוא כדאיתא לקמן ולא בבורר אוכל מתוך אוכל. מענ״ל. [וע" פנ"י ומת"ק]. 10. כיון דתרוייהו לבו ביום היינו בורר ואוכל היינו בורר בורר ואוכל היינו בורר ואוכל ומניח, י״ל בורר ואוכל ומניח, עצמו בו ביום, בורר ומניח. ריטנ״ל. 10. דעולא משום מאי דעולא משום מאי באתריף עליה ר״ח וכי מותר לאפות לבו ביום, מותר לאפות לבו ביום, מותר לאפות לבו ביום, היכי לא אסיק אדעתיה דאאוקימתא דיליה מצינן דאוקימתא דיליה מצינן לפרוכי נמי כי האי פירכא וכדאתקיף רב יוסף לרב חסרא, י"ל ההוה. מ" הר"ן. [ועי" מהלש"ל]. יו. [ר]אין עליו שם ביררה כלל אלא שם ביררה כלל אלא כמכשיר ומתקן אכילתו. ריטנ״ה, ורב יוסף לא ניחא ליה בהכי משום דדרך ברירה נמי בהך הוא, שכל הבורר קימעא . קימעא הוא בורר קימעא הוא בוור עד שמצטרף לחשבון גדול. מי הכ"ו, יח. דא"כ. מוס' הל"ט. יט. גופיה. מוס' הל"ט. כ. וכדאתקיף ליה אביי. ריענ"ל. כא. דפריך . לרב אשי והא תניא חייב. קום׳ הרא״ש. כב. ברייתא. מוס׳ הרא״ש. כב. ברייתא. מוס׳ הרא״ש. כג. תקשי היה לו לתנא לדלג כל דין קנון ותמחוי. מוס׳ הלס״ש. כה. דין שבין שניהם דהיינו. מוס׳ הלס״ש. כו. משמר חייב משום בורר. ליענ״א. כו. אף זה וכו׳. משמע שדרך ברירה היינו אוכל מתוך פסולת. יינוני״א ר∏ כי

אט"ג דאיכא החשיב (b). והא דלא סשיב שובט ומדקדק אל"ג דאיכא דרמיא לה חשיב (b). והא דלא סשיב שובט ומדקדק אל"ג דאיכא דרמיא לה לפי "שהם לגמרי בכלל מיסך ואורג ולא חשיב נמי מנפך . אע"ג שבמשכן היו מנפלין פשתן לעשות יריעות ושאר דברים משום חשיב לה דהא נמי מיפרקא מלבוש היא: שכן עני אוכל פחו בלא דהיינו דש ממש אלא שוה בתבואה ווה בפשתן אבל זורה ובורר ומרקד הם שלשה דברים:: שבן עני אוכל פתו בלא כתישה.

וא"ת מ"מ ליחשיבג כתישת סממנין דהוה במשכן ואע"ג דעני אוכל פתו בלא כתישה לענין סממנים מלאכה חשובה היא ואומר ר"י דלאו דוחא™ אוכל פתוה אלא ה״ה דעני צובע בסממנים בלא כתישה וא״ת ומרקד נמי לא ליתני שכן עני אוכל פתו בעיסה בלוסה כדחמר בסוף פרקין ויש לומר™ דרוב עניים אין אוֹכלין בלא הרקדה אלא שלענין חלה מצטרפין הסובין דקרינן ביה מלחם הארץ כיון דיש עניים שאוכלים בעיסה בלוסה" ור"ת פירש בע"א' ולא נתיישב לר"י"א: הין לפניו שני מיני אוכלין גרסי׳. וכן פירש ר"ח דבאוכל מתוך

אוכל יבשייכא ברירה שבורר אותו שאינו חפץ לאכול מתוך אותו שרולה לאכול יגדאותו שאינו חפץ בו חשיב פסולת לגבי אותו שחפך לאכול וכן משמע בירושלמי דגרם הבורר אוכלים מתוך אוכלים חזקיה אמר כו"ד: בורד ומניח. יו פי׳ לצורך אחרים: ובי מותר לאפות פחות םכשיעור. והמתרן מ״ד לפחות מכשיעור הוי דרך אכילה":

מתקיף לה רב המנונא מידי קנון ותמחוי קתני. פי׳

הקונט׳ דה״נ הוה מלי למיפרך מידי נפה וכברה קתני וקשה לר״י יחמאי המשני רב המנונא לדידיה יש נמי תחשה מידי [אוכל] מתוך פסולת קתניכ ועוד בסמוך בא פירש הקונטרס והתניא חייב דהיינו הך כב דהכא ומשני דבנפה וכברה מיירי והיכי משני הכא בג מידי נפה וכברה קתני ונראה לרבינו ילחק דדוקא מקנון ותמחוי פריך וה"פ מידי קנון ותמחוי קתניכד כיון דנחת לפרושי דיני ברירה דביד מותר ובנפה וכברה חייב חטאת לא היה לו להניח מלשנות כה קנון ותמחוי דפטור אכל אסור: בורד ואוכל אוכל מתוך פסולת. משמע דאוכל מתוך פסולת אין דרך ברירה בכך וקשה דבריש פרק תולין (לקתן קלח.) אמרי׳ נו מה דרכו (כ) של בורר בורר אוכל מתוך פסולת □ וי"ל דהתם בפסולת מרובה על האוכל הוי אוכל מתוך פסולת דרך ברירה דהתם במשמר אייריכח וקשה לרשב״ה דתנן בפ״ק דבינה

(דף יד:) הבורר קטניות בי"ט ב"ש אומרים בורר אוכל ואוכל וב"ה אומרים בורר כדרכו ואמר בגמרא בד"א כשהאוכל מרובה על הפסולת אבל פסולת מרובה על האוכל ד"ה נוטל את האוכל ומניח את הפסולת ואי בפסולת מרובה על האוכל הוי אוכל מתוך פסולת דרך ברירה היכי שרי לב"ש הא אינהו אסרי לברר כדרכו ול"ע שם: והֹתניא חייב. פי׳ בקונטרס דהיינו ברייתא דלעילכי וקשה לר״י דלמאי דמוקמינן לה בנפה וכברה משמע דוקא לבו

דשלקי

דשלקי ביום אסור אבל^ר לאלתר אפי׳ בנפה וכברה שרי^{רא} ובפ״ק דביצה (גם זה שם.) משמע דבנפה וכברה אסור בכל ענין דתנן ב״ה אומרים בורר כדרכו בקנון ובתמחוי אבל לא בנפה ובכברה ולא מפליג בין לאלתר לבו ביום ועוד לכאורה לעולא דלעיל הוי בורר לבו ביום כמו לאלתר לאביי וא״ל שרי לעולא בנפה וכברה אפי׳ לבו ביום ובמתני׳ דבילה אסר לכל הפחות לבו ביום ונראה לר״י דברייתא דלעיל איירי בבורר ביד^{רב} והכא^{דג} דמוקמי לה בנפה וכברה ברייתא אחריתי היא^{דד} ואפי׳ לאלתר חייב חטאת^{דה} וכן משמע מתוך פירוש ר״ח דפירש שיש ג׳ דינין בבורר לאלתר דביד מותר לכתחלה^{לו} בקנון ובתמחוי פטור אבל אסור^{לז} בנפה וכברה חייב חטאת ^{לח}: ולא ידענא אי משום דקסבר אובל מתוך פסולת אסור. פי׳ לא ידענא מה שלא ביררם תחלה קודם שהביאם לפניהן אבל אין לפרש מה שלא ביררם בשעה שהניח לפניהם דא״כ מאי קאמר

אי משום דקסבר אוכל מתוך פסולת אסור דהא לכ"ע שרינן אוכל מתוך פסולת לאלתר:

רענ״א. כח. כי כן דרן ליטול אינו ביום לא יברור ואם בירר נעשה כבורר לאוצר וחייב חטאת, ואי הא דרב אשי בבורר לאוצר וחייב חטאת, ואי הא דרב אשי בבורר ואוכל לאלתר מותר לכתחלה הוא וליכא פטור אבל אטור. למנ״ן, [וע״ מסר״ם]. ל. רישא דההיא ברייתא דקא שריא. מי סר״ן, לא. דהא אביי לא מפליג בין רישא וסיפא אלא בין לאלתר ולבו ביום. מ׳ סר״ן, לב. דוקא. מוס׳ הלמ״ם. לג. דפריך וכי ודא תניא חייב. מוס׳ הכמ״ן. לד. דמתניא הכי היו לפניו מיני אוכלין ובירר ואכל ובירר והניח חייב מדקאמר בירר ואכל משמע אפילו לאלתר, ומשנינן דההיא בנפה וכברה. מ׳ סר״ן. לה. וכי קאמר רב אשי פטור אבל אסור היינו בקנון ובתמחור ולאלתר, וברייתא דקתני לעיל מותר אירדי ביד. מ׳ סר״ן. לז. והיינו הך ברייתא דלעיל. מ׳ סר״ן. לז. והיינו הדתבייתא דקתני חייב. מ׳ סר״ן. לז. והיינו אד בתרייתא דקתני חייב. מ׳ סר״ן. לז. והיינו שאוי מריכתית מי סר״ן. לז. והיינו שאוי מי סר״ן. לז. והיינו אד ברייתא דקתני חייב. מ׳ סר״ן. לז. והיינו אויב. מ׳ סר״ן. לז. והיינו שאוי מריכתית מי סר״ן. לז. והיינו אויב מי מריק. לז. והיינו שאוי מרכתית מילבי מייב. מ׳ סר״ן. לז. והיינו שאוי מרכתית מילבי מייב. מי סר״ן. לז. והיינו שאוי מרכתית מילבי מייב. מייב מייב. מייב מייב. מייב. לז. מייב מייב. מייב. מייב מייב. מייב מייב. לז. מייב מייב. מייב מוריב מייב. מייב מייב. לז. מייב. מייב.

ואע"ג דחדא נינהו: וליחשב נמי כוחש. חטין במכחשת להסיר קליפתן דהואי במקדש בסממנין אלא לאו משום דדמיא לדש לא

כתישה. לכך אע"ג דהואי במקדש ואב מלאכה היא כיון דתנא ליה דש לא תנא לה וזורה ובורר ומרקד סידורא דפת נינהו וכיון דהוו במקדש והכא אתחיל בסידורא דפת תנינהו כדאמרינן [ע"ב] גבי אופה דה"ל למתני מבשל ולא אופה דלא הוה במחדש אלא משום סדורא דפת נקט ואתא הואיל ואופה בפת כמבשל בסממנין אבל כתישה עשירים הוא דלתתי וכתשי לעשות סלת נקיה אבל עניים לא טרחי הלכך לא תנא לה ומיהו ודאי אב מלאכה היא ובכלל דש היא: רבי היא. דיליף לקמן בפרק הזורק (דף מ:) דברים הדברים אלה הדברים למניינה: וליפוק חדה מהנך. הו זורה או בורר או מרקד דהוו חדא ליפוק מינייהו חדא וליתני הך דהכי עדיף למיתני תרתי מהא ותרתי מהא מלמיתני ולמיכפל תלתא זימני בחדא ואיכא חדא דלא כפיל ביה מידי: היו לפניו מיני אוכלין גרסי׳. ול״ג שני: ולא יברור. לקמיה פריך מאי קאמר ברישא תנא בורר והדר תנא לא יברור: ולמחר. ללורך מחר: ורי מוחר לאפוח ולבשל לבו ביום. וה"נ אב מלאכה היא כיון דאמרת ולמחר חייב חטאת: פחות מכשיעור.

אוכל מתוך הפסולת בורר ומניח אוכל מתוך הפסולת יפסולת מתוך אוכל לא יברור ואם בירר חייב חמאת מתקיף לה אביי מידי אוכל מתוך פסולת קתני אלא אָמֶרְ אביי דְבוּרר ואוכל לאלתר ובורר ומניח אָמֶרְ אביי דְבוּרר ואוכל לאלתר ובורר ומניח פחות מכגרוגרת: וכי מותר לאפות פחות מכשיעור. נהי דחיוב חטאת ליכא איסורא מיהא איכא דקיימא לן חלי שיעור אסור מן התורה בפרק בתרא דיומא (דף עד.) והיכי קתני בורר לכתחלה: בקנון. כלי עץ נעשה כבורר לאוצר וחייב חטאת אמרוה שעושין כעין לינור רחב מלאחריו והצר מלפניו ובעלי מטבע עושים רבנן קמיה דרבא אמר להו ישפיר אמר אותו והבורר בו קטנית נותן קטנית נחמני החיו לפניו שני מיני אוכלין ובירר במקום הרחב ומנענעו והקטנית ואכל ובירר והניח רב אשי מתני פמור רבי מפני שהוא סגלגל מתגלגל ויורד דרך פיו הקצר והפסולת נשאר בכלי: פמור והא תני חייב לא קשיא הא בקנון פטור אבל אסור. מותר לכתחלה ותמחוי הא בנפה וכברה כי אתא רב דימי לא הוי דדמי לברירה וחייב חטאת לא אמר שבתא דרב ביבי הואי ואיקלעו רבי אמי ור' אסי שדא קמייהו כלכלה דפירי ולא ידעגא אי משום דסבר אוכל מתוך הוי דכלאחר יד הוא דעיקר ברירה בנפה וכברה אבל ביד לא דמי לבורר כלל: מידי קנון וסמחוי קסני. ה״ה נמי דפריך מידי נפה וכברה קתני פסולת אסור אי משום עין יפה הוא דמכוין אלא חדא מינייהו נקט: אוכל מחוך חזקיה אמר יהבורר תורמוסים מתוך פסולת שלהן חייב לימא קסבר חזקיה הפסולם. לא דרך ברירה היא: ובורר ומניח לאלסר. לאכול לאלמר אוכל מתוך פסולת אסור שאני תורמוסים שאין זה דרך בוררין: לאולר. להלניע: נחמני. אביי: והחניא. לעיל חייב ואי בבורר ומניח לאלתר מותר לכתחלה הויא ופטור אבל אסור ליכא: שבתא דרב ביבי הואי. הגיע יומו להיות עומד ומשמש על התלמידים: ושדא קמייהו. ולא רצה לברור האוכל מתוך העלין ולתת לפני כל אחד ואחד אלא שטחן והם נוטלים ואוכלים ובשטוח זה נפרש האוכל מאליו: **הבורר סורמוסין.** לאחר ששלקן הוא בורר אוכל מחוך הקליפה:

ונדרים נד: וע"ם בר"ו (ל טעם דקרי לאביי נחמני וט פירש״י בגיטין לד:],

הגהות הב"ח

(h) תום' ד״ה אע״ג וכו' חשיב לה והא דלא חשיב. נ״ב עיין לקמן בפ׳ הזורק דף לו ומביאו לעיל בד׳ עג: (צ) ב"-(ב) ד"ה בורר וכו' דרכו של בורר גוטל אוכל ומניח פסולת:

גליון הש"ם

י, תום' ד"ה אע"ג וכו' לפי שהם לגמרי בכלל מיםך. עי' לקמן דף עה ע"ב ברץ"י ל"ה שובט:

מוסף רש"י

שפיר אמר נחמני. נרחה בעיני דעל שם שרבה בר מחני גידל אביי בביחו ולחדו מתנה גדל קב" נכיעו ונתרו תורה שהיה יתום, השיאו את שם אביו נחמני, רבה סתם הוא רבה בר נחמני (גיטין ر:T

רבינו חננאל

ואינה מחוברת, ואינה כגון . גליפה שצריכה פירוק. או קליפה שצויכה פידוק, או כגון עפרורית שצריך ניפוץ, אלא מעורבת בלבד. וכן אם בתיבנה ובפסולת שיש בה וניפח בה ברוח פיו ובירר, חשוב הוא כזורה. פירוש ווטוב הוא כחודה. פירוש בורר, נוטל פסולת מבין האוכל ומשליכה או נוטל האוכל ומניח הפסולת. מרקד, שמטיל את האוכל מוקר, שמכל את האוכל הפסולת בכברה [אם הפסולת כמין עפרורית הוא יוצא מכברה] ונשאר(ת) האוכל, ואם האוכל דק האוכל, ואם האוכל, הק והפסולת עבה כמין תבן, יוצא האוכל ונשארת הפסולת בכברה. וכיון דאסיקנא כי הזורה והבורר והמרקד כולן מעין מלאכה אחת הן, מפריש הפסולת מן האוכל. ומשום דהוו במשכן הוו להו תלתא וחייב על כל אחת ואחת. יאקשינן ונוושוב נמי כוונש שהוא מסיר קליפת החיטין מעליהן לטחון אותם להוציא סולת, כגון כותש לעשות דייסא או טיסני, והנה גם זה מפריש פסולת מן האוכל הוא. ומשני אביי שכן עני אוכל פתו בלא כתישה, כלומר כל בני אדם טוחנין בחיטין שלהן סלת, הנה דרך העניים לברור ולטחון ולעשות עיסה בלוסה ואין אוכלין סלת, לפיכך אין צריכין כתישה. . דכתישה מלאכה היא. דהא לגבי יו"ט גרסינן ויא, זהא לגבי יויים גוסינן [ביצה יד.] אין כותשין במכתשת, אע"פ שמותר ביו"ט אוכל נפש, וכ"ש בשבת. אמר אביי האי דלא חשיב לה בהדי אבות. משום דלא חשיבא שלא כל אדם אוכל בכתישה כמו שאמרנו, לפיכך אינה אלא כתולדות דמיא. רבא אמר אמאי לא חשיב לכותש אנאי יא ... ב בהדייהו, משום דמתניתין בהייהו, משום זמתניהן ר' (חייא) [היא] דאמר קבלה היא בידינו אבות מלאכות [ארבעים] חסר אחת כנגד א)עבודת המשכן, אחת כנגד קאבודת המשכן, (ור' מ' חסר אחת שנה) וכבר פירשנו להא דר' בבמה טומנין (מס:) כי המלאכות הללו מן המשכן למדתן. ואי חשיב כותש בהדייהו הוי להו מ׳ בהדייהו הוי להו מ׳ שלמות, ור׳ מ׳ חסר אחת שנה, לפיכך לא תנא כותש

בורר ומניח, ולא יברור ואם בירר חייב חטאת. ומתמה מאי קאמר, (אמר) עולא הכי קאמר בורר ואוכל בו ביום כר. ודחאה רב חסדא ואמר [וכי מותר] לאפות ולבשל בו ביום כר. ופרשה אביי בורר ואוכל לאלתר בורר ומניח לאלתר, טשלא לאלתר לא חסרא ואמר קוכי מהתרן לאפות ודכשל בו ביום כרי. ופרשה אביי בורר ואוכל לאחר בורר ומניח לאלות, טשא לאחר לא
יברור, ואם בירר נשמה רר לאוצר וחים בחטאת. וקייי"ל כוותיה, דאמר רבה שפיר אמר נחמני. ולאלתר דאמר אביי, כל זמן
שיושב על השולחן ואוכל, דגרסינן בתלמוד איי ברר אוכלין מתוך אוכלין, חזקיה אמר חייב רי יותנן אמר מפור. מתניתא פליגא
על חזקיה דאמר בורר ואוכל בורר ומניח על השולחן. ביבין בר חייא אמר תפתר כשהיו אורחין אוכלין ראשונה ראשונה. היו
לפניו ב' מיני אוכלין בורר ואוכל בורר ומניח, רב אשי מתני חייב. ואוקימנא להא דרב אשי בבורר בנפה או בכברה חייב חטאת,
בקנון ובתמחוי פטור, וכל פטורי דשבת פטור אבל אטור נינהו, וקיי"ל כרב אשי דבתראה הוא. והא דאמר חזקיה הבורר תורמוסין

מתוך פסולת שלהן חייב, הלכתא היא, דהא מקשינן ופרקינן לפרושי שמעתיה, דאמרינן לימא קסבר חזקיה אוכל מתוך פסולת אסור, ושנינן שאני תורמסין דשלקי להו 1׳ זמני כו׳. שמעינן מינה דאוכל מתוך הפסולת זולתי תורמסין שרי וכדאביי דשרי לאלתר, כי שותן פטרת שאון חייב, ואכוא היה, ואכוש איה, והם קיבן עשו כי שבעמותה, המחיק עימא קטבו חוקיה הוכר מונו שפטרת של הי היכי דלא תקשים דרא אחברת בי פרשנונה ובא שהיה של היה השמועה] כאביי וכרב אשיוכחזקיה. שמעינן מדברי שלשתן כדר ואוכל בי בורר ואוכל בי בדי בירור נמיה בי שרי, אלא בירירת אוכל מתוך פסולת אבל פסולת אבל של אול בירור ולאכול או לבורו ולהנית כדי לאוכלו לאלתר של ששולון כמו שפירשנו, אבל להנית שאל לאלתר לא. וזה שאמרנו כי מותר לברור ולאכול, לברור ולהנית כדי לאוכלו לאלתר על השולחן כמו שפירשנו, אבל שלא לאלתר לא. וזה שאמרנו כי מותר לברור ולאכול, לברור ולהנית ביר נעשה כמי שבירר לאוצר, בשוגג חייב חטאת. ואע"פ דגרסינן (ניטין כו שאבד לו גט, אם מצאו לאלתר כשר. ואמרינן היכי דמי לאלתר, י"א כל שלא בקרו ובינה ובל אסור, ובנפה ובכברה דברי הכל אסור, ואם בירר נעשה כמי שבירר לאוצר, בשוגג חייב חטאת. ואע"פ דגרסינן (ניטין כו מון לענין מי שאבד לו גט, אם מצאו לאלתר כשר. ואמרינן היכי דמי לאלתר, י"א כל שלא